

U OVOM BROJU:**OTAC KOJI ČEKA***Floyd McClung***DA LI JE TVOJE
OKO BISTRO?***Paul Washer***OŽILJCI KRSTA***A. B. Simpson***TUĐA VATRA***Chuck Smith***ISTINSKO EVANĐELJE (2)***Keith Green***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko
Vlatko Dir, Jelena Janjić.

Saradnici: Janko Bako, Marika
Eterović Mansel. **Tekstove priložili:**
Darko.

www.siont.net

U Jovanu 12:25, Isus izgovara šokantne reči: "Ko voli svoj život - upropašćuje ga, a ko mrzi svoj život na ovom svetu - sačuvaće ga za večni život." (EČ) Kako to može biti? Šta znače reči: "Ko voli svoj život - upropašćuje ga?"

Isus je pod ovim mislio na sledeće: Kada se usredsredimo samo na svoje vlastite interese, naš život će propadati. Naša lična sebičnost će nas sama uništavati. Ljudi koji žive samo za sebe, koji žive samo radi sebe samih, završavaju upropašćeni, osiromašeni i poraženi, u svakom pogledu. Doroteja Sejers (Zauegz) je to sažela na sledeći način: "Pakao je kad uvek samo misliš na sebe."

No, drugi deo stiha je još veća istina: "A ko mrzi svoj život na ovom svetu - sačuvaće ga za večni život". Drugim rečima, izgubimo li svoj život u Božjim planovima i ciljevima, naći ćemo pravu vrednost svoga postojanja, tj. život punine (Jn. 10:10). To je paradoks, ali ipak je istina, da niko od nas nije toliko svoj, koliko kad' smo Hristovi. Povezani sa Njime, možemo kao apsolutno slobodni ljudi da hodamo po zemlji.

Zašto Bog traži toliko mnogo odricanja od nas? Zašto Bog traži da se odrekemo one jedine stvari koju zaista posedujemo kao jedinu i svoju - sebe same? Istina je da mi sami ni ne znamo šta nam je činiti sa samim sobom, niti šta sve možemo biti, pa nismo u stanju ni sami sebe spoznati.

Bog zna sve o nama i vidi sve granice proširenja naše ličnosti - Bog vidi sve šta možemo biti i postati, Bog nam želi pomoći u tome, da to i bude ostvareno, da u potpunosti živimo svoju svrhu postojanja, da prigrabimo tu određenu nam "puninu života". No, ovo je ostvarivo samo onda kada se zaista odrekemo sami sebe, kada sebe potpuno predamo Hristu i dozvolimo Božjoj ruci da vaja našu ličnost, naš život.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

OTAC KOJI ČEKA

Floyd McClung

Savat (Sawat) je osramotio i obeščastio ime svoga oca. Pobegao je u Bangkok od dosade seoskog života, gde je pronašao priželjkivana uzbuđenja.

Prvo što je učinio kad je stigao u veliki grad, bilo je to da je odseo u hotelu u kakvom nikada ranije nije bio. Svaka je soba imala izlog prema predsoblju i u svakoj je sobi sedela devojka. Starije su mu se smeškale ili smejale. Druge, od dvanaest ili trinaest godina, čak i mlađe, izgledale su vrlo nervozne, čak uplašene.

Time je počela Savatova pustolovina u Bangkoku, u svetu prostitucije. Počelo je nedužno, ali ga je brzo zahvatila bujica ko komad drveta u nabujaloj reci, stihija je bila prejaka, nanos previsok. Brzo je napredovao u tom novostečenom prljavom životu, i postigao priličnu popularnost.

Ubrzo je prodavao klijentima opijum, nudio devojke gostima raznih hotela, otišao je čak tako daleko da je i prodavao devojke, neke stare tek devet ili deset godina. Bio je to prljav posao, a on je bio jedan od glavnih u tom "biznisu".

Onda je jednog dana izgubio tlo pod nogama. Naletio je na splet loše sreće. Najpre je opljačkan, a dok se pokušavao ponovno probiti na vrh, bio je uhapšen. U međuvremenu podzemljem se proširila vest da je on policijski špijun. Kad je izašao, nije se mogao više probiti u "biznisu". Na kraju je završio u predgrađu, u baraci, hraneći se iz kanti za smeće.

Sedeći u svojoj prljavoj sobi, setio se svoje porodice. Posebno svog oca, jednostavnog hrišćanina iz malog južnjačkog sela nedaleko od malezijske granice. Setio se očevih poslednjih reči: "Sine, čekaću na tvoj povratak kući." Pitao se da li ga njegov tata još uvek čeka, nakon svega što je učinio, osramotivši njegovo ime. Da li bi ga ponovo primio u svoju kuću? Već su odavno vesti o njegovom načinu života doprle do njegovog sela.

Konačno je skovao plan i doneo odluku.

"Dragi oče," pisao je, "želeo bi da se vratim kući, ali ne znam bi li me primio nakon svega

što sam učinio. Molim te, oprosti mi. Biću u subotu u noćnom vozu koji prolazi kroz naše selo. Ako me još uvek čekaš, molim te obesi belu krpu visoko na drvo ispred naše kuće. Savat."

Dok je putovao, prisećao se svog života, posebno poslednjih meseci. Znao je da otac ima potpuno pravo odreći ga se, posle svega šta je učinio. Kako se voz približavao njegovom selu, bio je sve nemirniji. Pitao se šta da učini ako ne bude video bele krpe obešene na drvetu.

Nasuprot njemu sedeo je neki ljubazan stranac, koji je primetio da je njegov saputnik vrlo uznemiren. Konačno, Savat više nije mogao da izdrži pritisak i celu svoju životnu priču, ispriča tom strancu u jednom dahu. Kada su ulazili u selo, Savat je sakrio lice među kolena i zamolio stranca: "Gospodine, ne mogu da gledam. Da li bi vi pogledali umesto mene? Šta ako me otac ne primi natrag? Vidite li nešto, gospodine? To je jedina kuća pred kojom je visoko drvo?"

"Mladiću, vaš otac nije obesio samo jedan komad tkanine. Pogledajte! Pokrio je celo drvo belim krpama!" Savat je jedva mogao da veruje svojim očima. Grane drveta bile su sasvim prekrivene belim tkaninama. A u dvorištu je njegov stari otac skakao radosno mašući belom krpom, te potom stao da trči pored voza, malo - pomalo zastajkujući. Kada je voz konačno stao na maloj stanici, široko raširivši ruke primio je sina u zagrljaj sa očima punih suza i sa rečima: "Sine moj, čekaو sam te!"

Savatova potresna priča je živa paralela sa Isusovom parabolom o izgubljenom sinu, koja je opisana u Evanđelju po Luki u 15. glavi od 11. do 24. stiha. Hrist je ispričao priču o jednom drugom sinu koji je proćerdao svoj život i novac u vohoru loših odluka, a zatim se vratio ocu sa strahom hoće li ga ovaj primiti natrag. I taj je sin bio primljen sa ljubavlju, bez rezerve. U ovim pričama otkrivaju nam se tri karakterne crte Očevog srca.

1. Sloboda izbora

Otac je voleo svoga sina dovoljno da bi mu dozvolio da napustiti dom.

Oba su oca izgradila mogućnost za duboko zajedništvo sa svojim sinovima dajući im punu slobodu. Iako su osećali dubok bol, nisu

pokušali silom iznuditi zajedništvo sa svojim sinom. Samo su im se jednostavno, kao i uvek, stavili na raspolaganje. Ta sloboda nije postignuta zato što su se sinovi slagali sa očevima, nego samo zbog očeve ljubavi i poštovanja koje su gajili prema njima. Bili su dovoljno mudri da pričekaju dok mladići ne poželeva da imaju zajedništvo sa njima. Oba oca su podizala svoje sinove, učeći ih godinama da izaberu prave odluke, ali su konačnu odluku ipak prepustili njima samima.

Reagovanje ovih očeva na bunt svojih sinova nam oslikava karakter Božjeg srca. Verujem da je Bog suvereno izabrao da čoveku da slobodnu volju, svesno rizikujući time da bude i odbačen. Bog nije težio u tome da uspostavi bezličnu i bezvoljnu pokornost njegovom zakonu. Želeo je odnos srce-k-srcu sa onima koje je stvorio. Uvek kada drugima dajemo slobodu biranja, postoji određen rizik po nas, ali bez tog rizika ljubav ne može biti prava, ne može se čak ni pojaviti.

Sloboda može biti prekršena ako ne damo ljudima slobodu koju Bog daje nama. Iznuditi istomišljenost, veru ili poslušnost pritiskom, zastrašivanjem ili propisima - znači razoriti samo srce hrišćanskog verovanja. Kada se udaljimo od slobode, automatski smo ušli u religiozni legalizam, poričući time milost Božju - sam Božji karakter (2. Kor. 3:17).

2. Strpljivo čekajući

Otac je ljubio sina toliko mnogo da ga je svaki dan čekao kod kuće.

Neki je čovek dan za danom dolazio na evangelizaciju poznatog evanđeliste. Iako je svaki dan bio tamo, nije hteo javno priznati svoju potrebu za Isusom. Mislio je: "Mogu se moliti i na svome mestu". Ipak se svake večeri vraćao da čuje više, sedeći uvek na istom mestu. Iz večeri u večer ljubazan mladić je pitao tog starijeg gospodina želi li istupiti i time javno priznati da želi primiti Isusa za svoga Spasitelja. On ga je uvek ljubazno odbijao istim rečima: "Mogu se i ovde moliti, nije potrebno da izađem napred da bi primio Isusa". Mladić mu je na to odgovarao: "Žao mi je gospodine, ali nemate pravo. Ako želite primiti Isusa kao svoga Gospoda i Spasitelja, morate to učiniti javno." Taj se razgovor ponavljao gotovo od reči do reči svako večer, ali gospodin je uporno odbijao "da javno pokazuje osećanja", kako je on to

nazivao.

Konačno je došlo i poslednje večer evangelizacije. Dobro odeven stari gospodin ponovno je zauzeo svoje mesto. Evanđelista je i ovaj put nakon propovedi pozivao ljude da javno priznaju Isusa kao svoga Spasitelja. Mladić je opet zamolio starijeg gospodina rečima: "Ako želite poći napred da predate svoj život Hristu, ja ću poći sa vama, gospodine."

Ovaj put je čoveka duboko dirnula propoved i kada je podigao pogled, oči su mu bile pune suza. Obratio se mladiću: "Da, želim to, treba da predam svoj život Hristu. Spreman sam izaći napred i moliti se." Mladić je odgovorio: "Gospodine, ne morate ići napred da primite Hrista. Možete se moliti i tu gde ste."

Kada je taj ugledni čovek bio spreman da se ponizi, Bog ga je mogao dosegnuti i tamo gde je bio. Izgubljeni sinovi iz dveju priča došli su do te iste tačke. Kada su priznali svoju krivicu, njihov se život promenio. Očevi su čeznuli da njihova deca dođu do tačke pokajanja od greha, ali su znali da to treba biti potpuno njihovih odluka. Svaki dan su ih očekivali da im se vrate. Kako je veliko bilo njihovo strpljenje i ljubav!

Sinovi nisu mogli okriviti očeve za svoje probleme. Završili su u siromaštvu zbog vlastite gluposti. Kada su shvatili svoju krivicu, pokajali su se i vratili kući. U oba se slučaja milost i pokajanje susreću. Budući da su sinovi znali da ih očevi ljube, izabrali su priznanje svoje krivice i vratili se kući. Spoznaja o očevoj ljubavi dovela ih je do pokajanja.

Naš nebeski Otac čezne za našim povratkom "kući", bez obzira na naš problem ili potrebu. "Čeka Gospod da se smiluje na vas" (Isa. 30:18 RDK). "Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi?" (Rim. 2:4 RDK)

3. Bezuslovno prihvatanje

Otac je ljubio svog sina toliko da ga nije optuživao zbog učinjenih loših dela kada se ovaj vratio, nije mu držao "lekcije", nego mu je oprostio i priredio veliko slavlje.

U usporedbi o izgubljenom sinu otac je učinio više od pukog čekanja. On je trčao! Kada je video svog prljavog, umornog i izmučenog sina

kako se neodlučno i nesigurno vuče prema kući, otac je potrčao sinu u susret i dočekao ga sa zagrljajem. Nije bilo suzdržljivosti u njegovu srcu prema sinu koji je gadno grešio. Njegova je radost pokazivala potpuno praštanje i prihvatanje.

Bog ne zaboravlja našu pobunu, ni sebičnost. Duboko ga boli kada sami sebi i drugima nanosimo bol. Ali nas ipak uvek čeka da se odazovemo njegovoj ljubavi i da primimo njegovo oprostjenje. Kada to činimo, on nas dočekuje slobodno i potpuno.

Dok razmišljamo kao o Bogu koji čeka, koji ljubi i oprašta, pripazimo da ga ne shvatimo kao slabog ili kao nekoga koga možemo gurati tamo-vamo, tj. manipulirati njime. On je uzvišen, on je iznad svega, on sve zna. Velika je snaga u njegovoj ljubavi. Njegova mržnja prema zlu ne donosi dvoličnost duše, a njegova je ljubav beskrajna za one koji imaju veliku potrebu za njime, za njegovom blizinom. On vidi naše srce. Zna naše najdublje misli. Nudi sigurnost svima koji iskreno žele biti u njegovoj porodici.

* * *

Tek kada sam progledao iznad svih svojih malih misli i ideja o Bogu Ocu, iznad svojih želja za diskusijama i argumentima kojima bi sebe opravdao, kada sam zamolio Boga da mi otkrije kako on vidi moju sebičnost - tek onda sam iskusio dublje zajedništvo sa Bogom.

Bog Otac čeka. On je Bog ljubavi, a i mnogo više od toga! Dok provodimo vreme sa Njime, otkrivamo nove strane njegovog karaktera i nove dubine zajedništva sa Njime. ◀

*Deo iz knjige: THE FATHER HEART OF GOD,
Floyd McClung.*

DA LI JE TVOJE OKO BISTRO?

Paul Washer

"Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gde moljac i rđava uništavaju i gde lopovi potkopavaju i kradu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gde ne uništava ni moljac ni rđava, i gde lopovi ne potkopavaju niti kradu; jer gde je blago tvoje,

onde će biti i srce tvoje.

Svetilo tela je oko. Ako je oko tvoje bistro, sve telo tvoje biće svetlo; ako li je oko tvoje rđavo, sve telo tvoje biće mračno. Ako je dakle svetlost, koja je u tebi, tama, kolika će tama biti?

Niko ne može služiti dvojici gospodara; jer će ili jednoga mrzeti, a drugoga voleti, ili će jednom biti privržen, a drugoga prezirati; ne možete služiti Bogu i mamonu." (Matej 6:19-24 EČ)

Gornji je stih jedan od najvažnijih delova u Pismu, a odnosi se na prioritete i stremljenja jednog hrišćanina. Prema ovome stihu, hrišćanin bi stalno trebalo da je na oprezu kako ne bi odlutao od večnih prioriteta. Mi stalno imamo dva izbora pred nama. Možemo izabrati ono što nam donosi momentalne užitke, koji traju kratko i lažni su, a drugi je izbor "uzak put" zbog kojeg bismo mogli sve izgubiti, ali užitak koji stoji na njemu je večan, nagrada toliko velika da je čak ni Pismo ne može opisati (1. Korinćanima 2:9).

Božje blago

Ako znamo šta je to što Bog najviše vrednuje onda ćemo biti u stanju znati šta bi mi trebalo najviše da vrednujemo - ono što je Bogu vredno i ono što je nama vredno trebalo bi biti jedno te isto. To je upravo ta stvar koja je život Isusa učinila toliko različitim od života bilo kojeg drugog čoveka. On je držao vrednim samo ono što je Njegov Otac držao vrednim. Neka nam Bog da milosti kako bismo i mi bili u stanju ovako činiti i živeti.

Šta je Bogu najvrednije? I samo površnim čitanjem Pisma ubrzo ćemo otkriti da je Božji prioritet Njegova vlastita slava. Bog želi da svaki aspekt Njegovog bića, atributa i dela budu poznati onima koje je stvorio i da sva slava za isto pripadne samo Njemu. Razmotrite sledeće stihove:

"Jer od istoka sunčanog do zapada veliko će biti ime moje među narodima..." (Malahija 1:11 RDK)

"Ovako se dakle molite: Oče naš, koji si na nebesima, neka se sveti ime tvoje; neka dođe carstvo tvoje; neka bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu." (Matej 6:9-10 EČ)

To je velika Božja želja ili ako želite: "blago", videti da se Njegovo Ime uzdiže među narodima i među svim što je stvoreno na nebu i zemlji. Na prvi pogled ovo može izgledati vrlo sebično, ali ono što vidimo na prvi pogled često zna prevariti. Jer kada Bog iznad svega traži Svoju vlastitu slavu to je ustvari najveća demonstracija Njegove ljubavi.

Dubina nečije ljubavi često se može proceniti po onome koliko on/ona potroši na dar. Ako bi vam neko poklonio grančicu ili šaku šljunka, to baš i ne bi bila neka velika demonstracija ljubavi. Ne biste hteli kako biste o tome obavestili medije, niti biste okupili svoje prijatelje kako biste im rekli o velikoj ljubavi koja vam je iskazana. Ne biste se toga dugo sećali, a još manje biste to nosili u svom srcu sve dane vašeg života.

Međutim, ako bi neko dao svoj život kako biste vi mogli živeti, e, to bi već izazvalo ushićenu reakciju. To bi bila priča vredna objavljivanja, a vaši bi prijatelji verovatno hteli čuti sve o tome. I to delo nesebične ljubavi biste čuvali u svom srcu sve dane vašeg života. Stoga, jačina nečije ljubavi često se prikazuje kroz vrednost nečijeg dara.

Sada, sebi bi trebalo da postavimo pitanje: "Koji je najveći dar koji bi nam Bog mogao dati?" Nije to prosperitet, zdravlje, pa čak ni nebo. **On Sam je taj najveći dar.** Najveći znak ljubavi koji Bog može iskazati Svojim stvorenjima jeste da deluje na takav način da im prikaže puninu Svoje slave - zauzeti središnje mesto i pozvati svo stvorenje da usmere svoje oči i srca na Njega. I zbog toga kada Bog čini ono što čini za Svoju vlastitu slavu, to je najveći prikaz Njegove ljubavi prema stvorenjima - čoveku.

Suprotno od ovoga je jednako istina. Najsiromašniji i najvredniji žaljenja nad svima ostalima, jesu ona stvorenja koja ne poznaju Boga, koja nisu svesna Njegove slave, i koja su odsečena od Njegove istine. U Pismu se kaže da je Bog stavio večnost u ljudska srca. Ovaj aspekt beskonačnosti u srcu može biti ispunjen samo onim što je beskonačno. Čovek može ispuniti svoje srce slavom, bogatstvom, moćju, i svim zadovoljstvima što ga ovaj svet može dati, ali on će još uvek biti prazan. Večnost ne može biti ispunjena nečim što je privremeno, kao što ni beskonačno ne može biti zadovoljeno konačnim. Ljudsko srce je napravljeno tako da bi primilo punu meru Božje slave. U nedostatku toga, čovek je siromašan,

jadan i prazan - živi život bez smisla.

Sažeto, Božje blago, Njegova najveća želja i svrha, jeste da Njegovo Ime bude veliko među narodima, da se Njegovo Ime slavi (izuzetno ceni), da dođe Njegovo carstvo i da se čini Njegova volja! Međutim, mi se moramo zapitati: "Je li to i naša najveća žudnja i misija?"

Noću ležimo u krevetu i brinemo se oko toliko mnogo toga. Nervozni smo i uzrujani oko toliko mnogo stvari. Žarko želimo stvari, sa toliko fanatizma da postajemo opsesivni: kuće i zemljišta, zaposlenja i napredovanja, lična slava i reputacija, potrebe i želje, i bezbrojne druge stvari. Ali kada smo poslednji put ostali budni zato što smo bili zabrinuti za narode koji još nisu čuli evanđelje Isusa Hrista? Kada nam je srce zadnji put bilo slomljeno zbog toga što postoje mesta na ovoj zemlji (ili komšiluku) gde se Božje ime ne slavi, što Njegovo carstvo toliko sporo napreduje, a sprovođenje Njegove želje poslednja je stvar u ljudskim srcima? Uzrujani smo i znojimo se oko toliko mnogo toga, ali pomislimo li ikada na ono što je Bogu najviše na umu, što "kida" Njegovo srce?

Hristovo upozorenje

"Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gde moljac i rđava uništavaju i gde lopovi potkopavaju i krađu..."

U ovom stihu, Isus poziva svoje učenike donesu drastičnu odluku da se okrenu od zemaljskog materijalizma i da okrenu svoja srca Bogu i Njegovom carstvu. Premda Pismo o bogatstvu ne govori ni dobro ni loše, ono nas ipak upozorava da je ljubav prema bogatstvu veliko zlo (1. Timotiju 6:10) te da će opsesivno traženje i skupljanje bogatstva doneti samo gubitak i sram na dan suda (Jakov 5:2-3).

Bez obzira na upozorenja koja se nalaze u Pismu, izgleda da je želja za bogatstvom najveći takmac Bogu u osvajanju ljudskih srca. Ironično je da, premda ljudi većinu vremena provode "skupljajući bogatstvo", vrlo su retki oni koji i "poseduju blaga". Zar nije ludo zameniti predivne Božje darove za zemaljska blaga koja retko steknemo, a ako ih i steknemo, vrlo se brzo od njih umorimo i rastanemo...

Imenujte jedno na ovoj zemlji za čim ljudi žude i brzo možemo utvrditi pravu vrednost toga jednim jednostavnim pitanjem: "Da li je to

večno?" Ako jeste, onda je to vredno toga da se pridobije, pa čak i ako će nas to koštati svega. Ako nije, vrednost istog jednaka je vrednosti prašine u koju će se pretvoriti. Tražiti to, jeste patetično gubljenje ljudskog života i zadatak za lude.

Hristova preporuka

"Nego sabirajte sebi blago na nebu, gde ne uništava ni moljac ni rđa, i gde lopovi ne potkopavaju niti kradu."

Pismo ne govori protiv blaga ili protiv sticanja istog, ali govori protiv glupog traćenja života kojeg nam je Bog dao ispraznim proganjanjem stvari koje nemaju večnu vrednost i nikada ne mogu ispuniti beskrajnu želju srca stvorenog za večnost. U Isaiji 55:2, Pismo zbunjeno trese glavom gledajući u čoveka koji traži ono što je privremeno po vrednosti naspram onoga što je večno: "Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti?"

Ne može ništa osim osobe samog Boga i Njegove volje čoveku doneti ispunjenje. Jedino blago koje je vredno imati jeste ono što je večno i što dolazi od Boga. Takvo se blago nalazi jedino činjenjem Njegove volje, življenjem za Njegovu slavu i traženjem Njegovog carstva. Zar Bog nije obećao da će se brinuti o nama? Zar nije obećao da će se pobrinuti za svaku našu potrebu? Zar nije pokazao da je sposoban i voljan ispuniti živote svoje dece blagoslovima, te da ih On ne lišava ničega što je dobro? Zašto onda pretpostavljamo i težimo za zemaljskim stvarima umesto da težimo za onim što je Bogu važno?

Naš jedini zadatak je ujedno i naš jedini način kako možemo živeti zaista obilatim, zadovoljnim i ispunjenim životom - "Tražite prvo carstvo i pravednost njegovu, a sve ovo dodaće vam se." (Mt. 6:33). Nebo i zemlja će nestati, blago ovoga sveta biće kao seno, drvo i pleva spaljena vatrom (1. Kor. 3:12-15). Međutim, čovek koji čini Božju volju živeće zauvek a njegova će dela ostati za svu večnost (1. Jn. 2:17). Niko na nebu neće žaliti zbog toga što je "previše" živeo za Božje carstvo, ali možemo biti sigurni da će biti puno žaljenja što se za to "toliko malo" živelo.

Istina koja se ne može negirati

"Jer gde je blago tvoje, onde će biti i srce tvoje."

U Pismu se svako malo suočavamo sa određenim tvrdnjama koje otvore naša srca i pokažu nam istinu o našim karakterima i željama. Gornji stih je jedna od takvih tvrdnji. Bez obzira na to koliko često ili snažno izjavljujemo da je Njegovo carstvo naša najveća želja, istinska želja našeg života može se otkriti sa najmanjim i najjednostavnijim pitanjima: Gde nam je srce? O čemu najviše razmišljamo? Za čime težimo? Možemo li istinski reći da nam je najveća pasija Bog i Njegovo carstvo?

Šta bi bilo kada bi neki stranac, koji ne zna da se nazivamo hrišćaninom, mogao posmatrati naše živote i čitati naše misli? Da li bi on bio ubeđen da su Bog i Njegovo carstvo nama dve najvažnije stvari? Da li bi on skoro stalno slušao o Božjim milostima i o napretku Njegovog carstva?

Da li bi nas čuo kako žarko molimo za prijatelje koji još nisu spaseni? Da li bi nas video kako provodimo besane noći, jer se Božje Ime ne uzvisuje među svim ljudima, jer Njegovo carstvo ne pokriva celu zemlju ili zato što se Njegova volja ne vrši ili čak nije ni poznata većini ljudi?

Ako bi većina bila iskrena, bili bismo prinuđeni priznati da bi on čuo kako govorimo o kućama i zemljištima, autima i igračkama, rekreaciji i hobijima, zajmovima, platama i bankama. Video bi nas kako smo opsednuti zemaljskim brigama, željama i zadovoljstvima. Malo bi on čuo o Bogu u našim dnevnim razgovorima, video bi malo aktivnosti usmerenih prema napretku Božjeg carstva, i pomislio bi da je besmisleno to što tvrdimo da je naše blago na nebu!

Bistre oči

"Svetilo tela je oko. Ako je oko tvoje bistro, sve telo tvoje biće svetlo; ako li je oko tvoje rđavo, sve telo tvoje biće mračno. Ako je dakle svetlost, koja je u tebi, tama, kolika će tama biti?"

Govoreći da je "oko poput svetiljke telu", Isus nam ne daje uvid u ljudsku psihu, rađe, On nas uči o tome koliko veliki uticaj imaju želje na naše živote. Naša tela idu tamo gde su naše oči uprte a naše oči su uprte prema onome šta

naša srca žele. Ako naša srca žele zemaljske stvari, tada ćemo biti fokusirani na zemaljske stvari i za tim stvarima ćemo tragati.

Međutim, ako naša srca zaista žele ono što je od Boga, tada će naše oči biti uprte u to, i žarko ćemo tragati za njima. Bistro oko ima jasno viđenje, bez magle ili duplog viđenja stvari. A. T. Robertson je zapisao: "Ako su nam oči zdrave, tada vidimo jasno i fokusirano. Ako su nam oči bolesne (loše, zle), razroke i vrludave, onda vidimo duplo i viđenje nam je zbrkano. Jedno oko držimo na zgrnuto zemaljsko blago a drugo ponosno okrećemo gore prema nebu".

Kao Isusovi učenici pozvani smo imati celovita srca i svrhu. Pozvani smo prvo tražiti carstvo Božje i poveriti sve naše zemaljske potrebe Gospodaru. On zna što nam treba i pre nego ga pitamo i na raspolaganju je činiti dobre stvari za svoju decu.

Dva gospodara

"Niko ne može služiti dvojici gospodara; jer će ili jednoga mrzeti, a drugoga voleti, ili će jednom biti privržen, a drugoga prezirati; ne možete služiti Bogu i mamonu."

Isus je u velikoj meri učio o novcu. Razlog je jednostavan - u ovom palom svetu čini se da je novac najveći konkurent Bogu u osvajanju ljudskih srca. Ako se, milošću, čovek oslobodio ljubavi prema bogatstvu i težnje prema istom, on se otvorio mogućnosti nepodeljene posvećenosti Bogu.

Pali čovek je nečiji sluga. Nije pitanje da li je ili nije sluga, nego čiji je on sluga? Neki su ljudi sluge drugih ljudi, neki su sebi samima sluge, a ostali stvarima kao na primer novac, sigurnost, poštovanje. Drugi ljudi tragaju za ispraznim stvarima, prevarnim zadovoljstvima ili za nekim "bezazlenim" hobiem. Lista je skoro beskrajna, ali nas Hrist poziva da se okrenemo od takvih robovanja a da se okrenemo prema Njemu celim srcem i bez rezervisanosti.

Premda nas gornji stihovi uče da je NEMOGUĆE služiti Bogu i bogatstvu, primena je dalekosežna. Ne može postojati konkurencija u srcu vernika. Sve vreme moramo preispitivati svoje živote i istraživati jesmo li odani stvarima koje su konkurencija Bogu. Kada utvrdimo da jesmo, moramo biti pažljivi da se ozbiljno pozabavimo njima. Ne smemo imati niti trunke

samilosti prema njima. Ako ih poštujemo, ona će postati debla u našim očima i trn u našem telu (4. Moj. 33:55). Sve dok se takve stvari nalaze u našim srcima ne možemo istinski služiti Bogu. Čak i one stvari koje su nam najdraže ne smeju biti izuzete od naše cenzure. Isus je učio da je bolje da ostanemo bez naše desne ruke i bez našeg desnog oka ako oni postanu prepreke našem napredovanju u istinskom sleđenju Hrista (Mt. 5:29-30). Moramo ukloniti sve ono što nas odvraća od Njega i Njegovih ciljeva. Naši su životi na liniji a upitna je i naša večnost! U jednom biblijskom komentaru se zaključuje:

"I Bog i novac, oboje su prikazani ne kao poslodavci, nego kao robovlasnici. Čovek može raditi za dva poslodavca; ali obzirom da je srž robovlasništva ta da 'sluga ima samo jednog vlasnika i jedino njemu služi svo svoje vreme', on ne može služiti dva robovlasnika. Ili se Boga služi celim srcem, ili ga se uopšte ne služi. Pokušaj da se polovično služi ne pokazuje na delimičnu opredeljenost za učenishvom, nego na duboko usađenu opredeljenost za idolima." (Expositor's Bible Commentary) ◀

Preuzeto iz časopisa: PLAČ SRCA (oktobar, 2007.);
Internet: www.heartcrymissionary.com.

OŽILJCI KRSTA

A.B. Simpson

U Galatima 6,17 čitamo reči apostola Pavla: "Ubuduće da mi niko ne dosađuje, jer ja na svome telu nosim rane Isusove." (EČ)

Drugi prevodi Biblije umesto reči *rane* u ovom tekstu koriste reč *belege*, *znakove* ili *ožiljke*. Grčka reč doslovce znači: *beleg sramote* - što znači, znak sramote i stida. Ta reč govori o znaku usećenom u telo i podseća na okrutnu praksu nekih naroda koji su političke protivnike javno žigosali simbolom sramote koji se nikada nije mogao izbrisati.

No, o kakvom tačno znaku govori Pavle jasno je iz ranijeg stiha: "A ja sam daleko od toga da se hvalim ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojim je svet za mene raspet, i ja za svet." (Gal. 6,14 EČ) Bio je to

Hristov krst koji je u isto vreme bio i Pavlova sramota i slava.

Belege Isusove

Isus je uvek bio u seni krsta kojeg je na kraju i doslovno poneo na Golgotu. Od štalice do groba Njegov život je bio život poniženja i trpljenja. Njegovo rođenje je bilo pod senkom sramote i srama. Senka je pala na devičansku majku; do dana današnjega jedino vera u natprirodno utelovljenje može ukloniti tu sramotu. Ubrzo nakon Njegova rođenja, proganjao ga je Irod nemilosrdnom mržnjom. Svoje je rano detinjstvo proveo u izgnanstvu u egipatskoj zemlji, koja je uvek u istoriji Njegovog naroda bila povezana sa kućom ropstva. Njegov život je bio život siromaštva i poniženja. Nije imao mesta kamo bi glavu položio, pa i kad je umro, telo mu je bilo položeno u tuđi grob.

Ljudi među kojima je živio su ga odbacili i prezreli: "Svojima je došao, i njegovi ga ne primiše." (Jn. 1,11 EČ). Ljudski govoreći, Njegovo je delo bilo potpuni promašaj, a kad je ostavio ovaj svet, imao je samo šaku zbunjenih i uplašanih sledbenika. Njegovi su prijatelji i sledbenici bili iz najniže klase: grubi ribari i obični ljudi bez kulture, a istina, često i bez sposobnosti da cene ili shvate svoga Učitelja.

Opet, Njegov život je uvek bio čist i ponizan. Pokrivalo skromnosti, pokrivalo je sva Njegova dela i stavove. Nikada se nije hvalio ni psio. "Neće se prepirati niti vikati, niti će ko čuti glasa njegova po ulicama." (Mt. 12,19), bila je proročka slika koju je On doslovce ispunio. Nije tražio pompezne parade niti zemaljsku čast; jedini put kad je priznao kraljevsku povlasticu bilo je onda kada je jahao na magarcu i trijumfalno ušao u Jerusalim kao Car krotkosti, umesto ponosa.

Možda je najveći napor u čitavom Njegovom životu bio Njegovo suzdržavanje; iako je znao da je Svemoćni i božanski, ipak se suzdržavao iskazivati svoju natprirodnu silu. Iako je znao da bi jednim pogledom mogao svoje neprijatelje beživotne položiti do svojih nogu, suzdržao je svoju silu. Iako je znao da bi mogao pozvati sve anđele neba u svoju obranu, bespomoćan i nezaštićen predao se svojim neprijateljima.

Bio je poslušan i ponizan sve do same smrti, smrti u sramoti i neopisivom poniženju. Koje bi

reči ikada mogle opisati i koji bi jezik ikada mogao ispričati težinu, oštrinu i agoniju okrutnog krsta, i žestinu Njegove bitke sa silama tame i dubinama jada, kad se čak pričinilo da se i lice Njegovog Oca okrenulo od Njega - kad je za nas poneo pakao koji zaslužuje naš greh!

Nakon vaskrsnuća, još je uvek nosio tragove krsta. Nekoliko kratkih uvida koje imamo o vaskrsnom Hristu obeleženo je istim dodirima nežnosti i sećanjima na trpljenje. Dokaz koji je dao svojim učenicima da je On taj isti Isus bili su upravo ožiljci od koplja i od klinova. Pa, i na prestolu na koji je uzdignut, isti tragovi krsta su još uvek prisutni usred slave nebeskog sveta. Jovan ga je video kao "Jagnje koje je zaklano." Hrist neba još uvek nosi stare tragove krsta kao svoju najvišu čast i na svoju trajnu uspomenu.

Takvi su belezi Gospoda Isusa i svih onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici; i Njegove ih sluge mogu nositi. Ljudi koji tvrde da su Njegovi apostoli i poslanici, a koji su došli k nama sa glasom trube, bukom zemaljskih svečanosti te pompeznim i egoističkim uzvisivanjem, puni ponosa i taštine, lažni proroci su tako jadne imitacije Hrista sa Golgote; oni mogu prevariti samo slepe i lakoverne neznalice koje ništa ne znaju o stvarnom Hristu.

Naši ožiljci - belege

Videli smo koji su to Gospodnji belezi krsta, i za očekivati je da njih nose i Njegove sluge: "Zaista, zaista, kažem vam: sluga nije veći od svoga gospodara, niti je poslanik veći od onog koji ga je poslao." (Jn. 13,16 EČ).

Dakle, Gospodnji test se mora primeniti i na Njegovim sledbenicima. Ne možemo propovedati raspetog Spasitelja ako nismo i mi raspeti ljudi i žene. Nije dovoljno nositi krst kao lepi ukras. Krst o kojem govori Pavle, je bio vruće utisnut i u njegovo telo, a ostavio je trag i u njegovom unutrašnjem biću.

No, jedino Duh Sveti i reč Evanđelja može vruće utisnuti Hristov krst u naš unutrašnji život, jer spašeni smo poistovećenjem sa Hristom u Njegovoj smrti. Opravdani smo jer smo već sa Njime umrli, te smo na taj način oslobođeni greha. Bog je stavio naše grehe na našu Zamenu, na Gospoda Isusa Hrista, te je tako svaki onaj koji se pouzda u Njega umro sa Njime. Na taj je način Njegova smrt postala i

naša smrt i stavila nas u isti položaj pred zakonom vrhovnog Boga Sudije, kao one koji su već bili kažnjeni i pogubljeni za svoju vlastitu krivicu i kao one čija je presuda već stvar prošlosti.

Zbog toga je za svakoga vernika ovo istina: "Zaista, zaista, kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima večni život i ne dolazi pred sud, nego je prešao iz smrti u život." (Jn. 5,24). Krst je, dakle, mesto spasenja vernika; zbog toga i nebom neprestano odzvanja pesma spašenih: "Jagnje, koje je zaklano, dostojno je da primi silu i bogatstvo i mudrost i moć i čast i slavu i blagoslov." (Otk. 5,12).

Kroz spasenje postali smo odvojeni za Boga, tj. postali smo posvećeni (sveti) umrevši sa Hristom grehu. Kad je Isus visio na krstu, nije platio samo za naša grešna dela; već On je sa sobom poneo i našu grešnu prirodu. Po veri mi sami sebe smatramo razapetim sa Njime našoj grešnoj prirodi, i možemo je nadvladati.

Dakle, naša je privilegija u potpunosti se poistovetiti sa Hristom u Njegovoj smrti da bismo mogli našu grešnu narav položiti na Njega i potpuno joj umreti, a zatim primiti od Njega sasvim novi život, onaj novi - božanski i čist. Zbog toga možemo reći: "Živim - ali ne više ja, nego Hrist živi u meni." (Gal. 2,20 paraf.). Posvećenje nije čišćenje staroga života; ono je raspinjanje tog života i umesto njega primanje Hristovog života, svetog i savršenog.

Posvećenje je izbor, naš izbor ka poslušnosti. Posvećenjem ćemo održavati starog čoveka mrtvim. A držati se mrtvima jeste smatrati se "mrtvim grehu, a živim za Boga, kroz Hrista Isusa." (Rim. 6,11 paraf.). To nije samo puki osećaj ili neko iskustvo; to je odluka da se bude Bogu poslušan.

Naš se duhovni život usavršava neprestanim prepoznavanjem krsta i neprestanom njegovom primenom u našem životu i biću. Mi moramo naučiti predati ne samo svoje pogrešne postupke, već i svoja prava, znati obuzdati sebe, poniziti se. Nije dovoljno ostaviti samo greh; ako želimo slediti Hrista i Njegovo posvećenje, moramo ostaviti i stvari koje nisu grešne i naučiti veliku lekciju o samoodricanju čak i od ispravnih stvari. Biti potpuno poslušan volji nebeskog Oca, a večni ideal je On koji se, iako je bio u obličju Božjem, nije čvrsto držao jednakosti sa Bogom, već je se lišio i postao

poslušan sve do smrti, do smrti na krstu.

Mnoge stvari za koje se držite ne moraju biti pogrešne, ali dok ih držite, samo gubite, jer odbijate se uhvatiti za Njegove stvari. Naša verska iskustva i naš život u telu mora na sebi imati ožiljak krsta - Hristovu beleagu poslušnosti.

Sledeći Hrista, Bog stavlja pečat krsta na sve nas dok iznova i iznova sam Hristov grob ne postane naš "lični pasoš" do boljeg vaskrsnuća, a smrt ne bude progutana pobedom. Da bi se i mi priključili tom nebeskom horu pevajući: "Dostojno je Jagnje koje je zaklano..."

Poštovani, nosite li i vi ožiljke Gospoda Isusa Hrista?

Žrtve na koje nas On ponekad poziva su velika ulaganja koja On od nas traži, a koja će nam On vratiti sa mnogim kamatama u vremenima koja dolaze.

Dok je jednom mala kćer Ričarda Sesila (Cecil) sedela na njegovim kolenima, sa ogrlicom oko svoga vrata od mnogih lepih staklenih perli, on ju je zapitao: voli li ga. Zatim joj je rekao neka uzme staklenu ogrlicu i baci je u vatru ako ga zaista voli. Začudena i ožalošćena devojčica, je zurila u njegovo lice. Teško je mogla verovati da njen tata traži tako veliku žrtvu od nje. Ali ju je njegov čvrst pogled uverio da je u tome ozbiljan, te je tresući se i nevoljnim koracima teturajući se, otišla do kamina i nerado bacila ogrlicu u vatru. Zatim se bacila u njegov zagrljaj i tiho zajecala, zbunjena i smetena zbog ovog svog velikog odricanja.

On ju je pustio da u potpunosti nauči lekciju, ali nekoliko dana posle toga, na njen rođendan, devojčica je pronašla na svome stolu maleni paketić i kada ga je otvorila, pronašla je divnu ogrlicu od pravih bisera. Teško da je uopšte imala vremena u potpunosti shvatiti lepotu poklona kada je poletela k svome ocu i bacila mu se u zagrljaj: "O tata, tako mi je žao što nisam razumela!"

Dragi u Hristu, jednoga dana u Njegovom zagrljaju i mi ćemo razumeti. Bog sada uvek sve ne objašnjava. Dopušta da krst ima svu svoju punu oštrinu i grubost na nama. No, umorne godine prolaze, i jednoga dana ćemo razumeti i biti srećni da nam je bilo dopušteno nositi sa Njim i za Njega "ožiljke Isusove". ◀

TUĐA VATRA

Chuck Smith

Kada je izraelski narod lutao po pustinji, Bog je Mojsiju dao plan za izradu Šatora sastanka, mesto gde će se ljudi susretati sa Bogom. Bog je tada pomazao određene ljude među Izraelcima veštinom za gradnju kako bi mogli napraviti šator prema nacrtu koji je Bog dao Mojsiju na Sinajskoj gori. Kada je sve bilo gotovo, u Levitskom zakoniku (Treća Mojsijeva) počevši od 9:22 čitamo o posvećenju Šatora sastanka:

"Tada podiže Aron ruke svoje prema narodu, i blagoslovi ih; i siđe svršivši žrtvu za greh i žrtvu paljenicu i žrtvu zahvalnu. Potom uđe Mojsije s Aronom u šator od sastanka, a kad opet izađoše blagosloviše narod; i slava se Gospodnja pokaza svemu narodu. Jer dođe oganj od Gospoda, i spali na oltaru žrtvu paljenicu i salo. I videvši to sav narod povika i pade ničice.

A sinovi Aronovi, Nadav i Avijud, uzevši svaki svoju kadionicu metnuše oganj u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im ne beše zapovedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom. Tada reče Mojsije Aronu: To je što je kazao Gospod govoreći: U onima koji pristupaju k meni biću svet i pred celim narodom proslaviću se." (3. Moj. 9:22-24; 3. Moj. 10:1-3)

Iz ovoga dela Pisma možemo videti da su Mojsije i Aron uspostavili Šator sastanka prema Božjem planu; oni su rasekli žrtvu paljenicu i stavili je na žrtvenik, te ušli unutra i prineli krv žrtve pred Gospoda. Kada iziđoše pred ljude, iznenada se pojavila Božja slava i vatra iziđe iz Boga i spali žrtvu koja je bila prineta. Kada su ljudi videli ovu vatru koja je nastala sama od sebe te spalila žrtvu, oni su popadali ničice slaveći Boga. U tom su trenutku dva Aronova sina, Nadav i Avijud, uzeli neku tuđu vatru i stavili je u svoje kadionice sa tamjanom i pohitali su to prineti Bogu, no dok su to radili, vatra iziđe od Boga i ubije ih.

Zašto je Bog poremetio ovako uzbudljiv događaj ubijanjem Aronovih sinova? Svi su ljudi bili ispunjeni religioznom zanosom i uzbudjenjem, radovali se i slavili Boga.

Iznenada ih je Bog utišao kada je vatra ubila ovu dvojicu i strah je obuzeo ceo narod. Zašto je Bog zagušio revnost ljudi upravo u tom određenom trenutku?

Važno je razumeti kako ono što se govori o Bogu u Novom zavetu jeste istinito o Bogu u Starom zavetu. U Novom zavetu čitamo "Jer je Bog toliko zavoleo svet..." Bog je uvek voleo svet. Bog je uvek želeo da ga svi ljudi poznaju, i kako bi demonstrirao svoju ljubav prema celom svetu, On je izabrao izraelski narod i dao mi je Svoje zakone. Ovo su bili zakoni po kojima je čovek mogao živeti u harmoniji sa Bogom, a time što živi u harmoniji sa Bogom on može iskusiti blagoslov, snagu i Božje prisustvo u svome životu. Kroz izraelski narod, Bog je želeo demonstrirati Njegovu ljubav prema celom svetu i prikazati prednosti koje ljudi mogu imati kada su u dobrom odnosu sa Bogom i hodaju sa Njime tako što drže Njegove zapovesti.

Izabравši izraelski narod da bude Njegov instrument, On je tada izabrao rod Levijev da on bude rod sveštениčki, da oni budu Njegovi posebni predstavnici pred celim narodom. Kada je sveštenik ušao pred Boga sa darom ili žrtvom, on je bio njihov predstavnik pred Bogom. Sveštenik je takođe bio predstavnik Boga pred ljudima. U zamenu, ljudi je trebalo da budu Božji predstavnici pred svetom kako bi svi ljudi mogli znati da ih Bog voli.

Bog je trebalo da održi pravilnu sliku o Sebi pred ljudima. Ako je sveštenik loše predstavljao Boga ili je u bilo kom pogledu bio zao, i svedočanstvo o Bogu bi bivalo iskvareno. Bog je želeo da svet sazna istinu o Njemu, stoga da svaki čovek bude privučen k Njemu. Ali ovde, kada su sveštenici otpočeli svoju službu, Aronovi sinovi su napravili grešku i nisu pravilno predstavili Boga. Zato je Bog odmah i ozbiljno rešio situaciju; kako bi zaštitio narod izraelski od iskrivljenih ideja o Bogu, i da bi spasio ostatak sveta od iskvarenih svedoka.

Srce mi se slama kada pomislim na to koliko je često Bog krivo predstavljen od strane Njegovih službenika. Nikada ne stanem pred crkvu bez izuzetne svesnosti o tome da tamo stojim kao Božji predstavnik. Znam da je vrlo važno da ja pravilno prikažem Boga tako da ljudi imaju istiniti koncept o Njemu. Ako nastane situacija i ja reagujem ljutito ili sam iziritiran, a Bog nije niti ljut niti iziritiran, tada Ga ja krivo predstavljam drugima. Ja sam odgovoran Bogu zbog svog krivog predstavljanja Njega. Neprestano sam

svestan izuzetne obaveze svakog Božjeg deteta da bude Njegov predstavnik u ovom svetu.

Dok čitamo priču o Aronovim sinovima, pitamo se zašto su oni bili pogubljeni. Kada dođemo do 16. poglavlja, Treće knjige Mojsijeve, u prvim stihovima, Bog govori o slučaju smrti Nadava i Avijuda. 12. stih kaže da je Bog uputio Arona da uzme žeravicu sa žrtvenika i da to stavi u kadionicu. Drugim rečima, vatra za kadionicu koja je ponuđena Bogu treba da potiče od vatre koju je Bog zapalio. No, Aronovi su sinovi zgrabili tuđu vatru i ponudili je Bogu. Ponudili su vatru različitu od one koju je Bog zapalio i stoga su bili kažnjeni.

Bog ne želi da mu donosimo tuđe vatre. Uvek je važno da preispitamo vlastite motive. Upitajte se koja je vaša motivacija služenja ili delanja za Boga. Ako postoji bilo kakva vatra (ushićenost ili uzbuđenje) koja vas motiviše, osim vatre koju je Bog sam i lično zapalio u vašem srcu, vaša služba za Boga ne može biti prihvaćena. Ona nema vrednosti. Stoga, mi se moramo preispitati i setiti se da u Pismu piše da ako budemo sami sebe sudili, onda nas Bog neće suditi.

Dolazi dan kada će sva naša dela biti suđena vatrom. Bog će videti što je zaista bila motivacija naših dela za Njega. Isus je rekao: "Pazite da pravdu svoju ne činite pred ljudima da vas oni vide." (Mt. 6:1 RDK). Ako sam služio samo da bi zadovoljio svoju psihološku potrebu da bi bio prihvaćen od ljudi, tada neka mi Bog bude na pomoći! Ponudio bi mu tuđu vatru. Ako je moja motivacija privući pažnju na sebe kako bi primio hvalu od ljudi, tada služim Boga iz pogrešnog motiva i to je za Njega neprihvatljivo. Pavle je rekao: "Jer ljubav Božja nagoni nas" (2. Kor. 5:14 RDK). Ta žarka Hristova ljubav koja gori u mome srcu jedina je istinska motivacija bilo koje službe koju nudim Bogu. Dobra dela moraju doći iz srca koje gori ljubavlju Isusa Hrista.

Puno se tuđih vatri u današnje vreme nudi Bogu. Crkve i para-crkvene organizacije koriste svakojake motivacijske smicalice ne bi li navele ljude da daju, kako bi podržavali njihovu službu i na taj način služili Boga. Pre nego sam napustio denominaciju u kojoj sam služio mnogo godina, otišao sam na konferenciju u *Phoenix*, Arizona. Biskup je stao pred službenike i saopštio im: "Razumem da motivisanje ljudi međusobnim takmičenjem

jeste telesna motivacija, ali mi se moramo suočiti sa činjenicom da je većina ljudi kojima služimo, takođe, telesna i stoga ih moramo motivisati telesnom motivacijom." Moje je suprotstavljanje tome bilo očigledno, pa me je biskup pozvao na kafu odmah nakon službe.

Počeo je da mi govori o mojoj pobuni, a ja sam mu objasnio šta mi je smetalo u onome što je rekao. Takođe, sam osećao da je motivisanje ljudi takmičenjem telesno, i kako bi bolje bilo da je rekao: "Hajdemo gledati da ispravimo ovo služeći ljudima na način da ih učinimo duhovnim ljudima." Da je tako rekao, ja bi se sa njime složio celim svojim srcem. Međutim, predložiti to da se pastiri zbog ljudske telesnosti spuste se na njihov nivo i koriste telesnu motivaciju, u mojim očima to je bilo pogrešno. Bilo bi nemoguće voditi te ljude na takav način i očekivati od njih da oni postanu zreli duhovni ljudi.

Rekao sam mu da želim postati duhovniji i da želim da moji ljudi budu duhovniji. Nakon toga nisam dugo ostao u toj denominaciji i drago mi je zbog toga, zato jer više ne želim motivisati ljude telesnim motivacijama. Previše sam godina proveo u službi pokušavajući da proguram programe i pokušavajući da namamim ljude da rade dela Božja koja su bila telesno motivisana. Dao sam previše ogromnih lopti za plažu, lizalica, bicikla i ko zna čega još u naporu kako bi proizveo ushićenje u ljudima da bi poželeli da rade Božja dela - da služe Gospodu. Umoran sam od guranja ljudi. Stigao sam u svojoj službi na mesto gde sam rekao: "Bože, toliko sam umoran i ne mogu više da guram sve te programe, odustajem..." I napustio sam službu, iscrpljen od prinošenja tuđe vatre Bogu.

Tada je sam Bog počeo u mome srcu paliti svoju vatru. Osećao sam tu izgarajuću ljubav za Isusa Hrista i želeo služiti ljudima u Duhu i dozvoliti Bogu da radi u njihovim srcima. Toliko je predivno i lako kada Bog to radi!

U Trećoj Mojsijevoj 10:9 vidimo još jedan nagoveštaj onoga što je krenulo po zlu za Aronove sinove. Gospod je rekao Aronu kad su njegovi sinovi bili ubijeni:

"Vino i silovito piće nemoj piti ti ni sinovi tvoji s tobom, kad ulazite u šator od sastanka da ne izginete. To neka vam je uredba večna od kolena na koleno." (3. Moj. 10:9)

Moguće je da su Aronovi sinovi bili pijani. U polupijanoj ošamućenosti verovatno nisu ni bili svesni to što čine. Dok su sedeli tamo i uživali u posveti, vatra od Boga iznenada je izišla te zapalila žrtvenik. U stanju uzbuđenosti oni su dograbili svoje kadionice i stavili žeravicu i tamjan u njih i pošli ponuditi ovaj tamjan pred Boga, pomućenih umova, jer su bili pod uticajem lažnog stimulansa.

Bog ne želi da ga se služi pomoću lažnog stimulansa. On želi da vi znate šta činite kada Mu sebe predajete. Želi da jasno razumete šta to znači. On želi da vam um bude čist i oštar kada mu se klanjate i želi znati da vaša dela dolaze od čistog uma i iz voljnog srca.

Postoji još jedna indikacija u tekstu šta je to, što je pošlo po zlu sa ova dva momka. To nalazimo u 3. stihu:

"Tada reče Mojsije Aronu: To je što je kazao Gospod govoreći: U onima koji pristupaju k meni biću svet i pred celim narodom proslaviću se. A Aron očute."

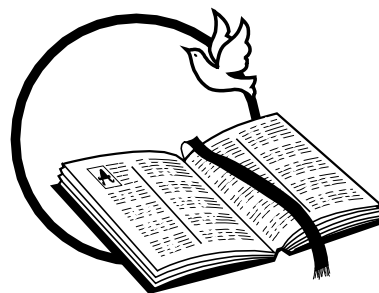
Vidite, Bog ne želi da bilo ko traži slavu za sebe dok Njemu služi. Moguće je da kad je nastalo sve ovo uzbuđenje i kad su se svi ljudi klanjali Bogu, da su Aronovi sinovi iznenada skrenuli pažnju ljudi sa onoga što je Bog radio i privukli pažnju ljudi na sebe iskoračivši da ponude svoje kadionice u potpuno neprikladno vreme. U vreme kada su srca ljudi bila usresređena na Boga te je Bog služio svojim ljudima, ova su dva čoveka sa svojim lažnim darovima jednostavno bili smetnja. Oni su tražili slavu samo za sebe podsećajući ljude da su oni Božji sveštenici. Bog ne želi da iko ili išta odvuče pažnju ljudi sa Njega. Bog neće svoju slavu deliti ni sa jednim čovekom!

Meni je u celosti jasno koliku izuzetno veliku odgovornost imam da vam pravilno predstavim Boga tako da ne dobijete pogrešnu ideju o Njemu. Molim se, da i vi prepoznate vašu odgovornost, jer vi predstavljate Boga u ovom svetu i ne smete sebi dozvoliti da ljudi prime pogrešne ideje o Njemu. U svemu što činite za Njega, budite sigurni u to da su vaše motivacije čiste i da je jedino Bog zapalio onu vatru koju nudite Gospodu - a ne vatru vlastite ushićenosti ili osobnosti. Budite sigurni u to da jasno razmišljate i da imate savršeno znanje o tome šta radite. Budite sigurni u to da vam je srce voljno i da vaše služenje Njemu neće nikome skrenuti pažnju sa Onoga koga predstavljamo.

Budite sigurni u to da nikada ne skrećete pažnju sa Boga na sebe, već da ljudi uvek vide Hrista kroz vas.

Neka vam sam Bog pomogne biti Njegovim istinitim i vernim predstavnicima. Bog voli svet i On želi da svet to zna. On vas je izabrao da budete Njegov instrument. Možete živeti u zajednici sa Njime i može vas blagosloviti u potpunosti tako da budete ispunjeni Njegovom radošću, Njegovom snagom i Njegovom ljubavlju i svet oko vas koji je u velikoj potrebi videće prednosti življenja u zajedništvu sa Bogom - požeće Boga. ◀

Izvor: ANSWERS FOR TODAY - Chuck Smith.

ISTINSKO EVANĐELJE (2)

Keith Green

(Nastavak iz prošlog broja.)

Jednom sam čuo proročanstvo kako će grad Čikago određenog dana u potresu biti srušen sa zemljom. Pomislio sam: *Poverovaću u to kada to i vidim*. No, par mladih hrišćana sa kojima sam radio obuzelo je uzbuđenje. "U koliko sati će početi?" upitao me je jedan od njih. On je bio pun velikog poverenja u to. Drugi je rekao: "Ujak mi je u Čikagu. Idem da ga nazovem i kažem neka ode pre nego što bude prekasno." Mogu razumeti njihovu brigu, jer sam i ja u prošlosti bio pod uticajem senzacionalističkog evanđelja. I ja sam očekivao da se dogode neki veliki znaci. I zato je bilo lako zavesti me. Verovao sam u stvari koje doktrinarno nisu bile ispravne - nisu "štimala" po Pismu.

Evo o čemu je reč. Svako od nas je odgovoran pred Bogom da svoje oči zadrži na evanđelju. Ničemu i nikome ne smemo dozvoliti da nas

omete ili da nas odvede u pogrešnom pravcu.

Pavle nas čvrsto upozorava u vezi sa ovim:

"Ali ako vam čak i mi, ili anđeo sa neba propoveda evanđelje različito od onoga koje smo vam mi propovedali, neka bude proklet. Kao što smo pre kazali i sad opet velim: ako vam ko propoveda evanđelje koje se razlikuje od onoga što ste primili, **neka bude proklet**. Da li ja sad ljude uveravam ili Boga? ili nastojim da ugodim ljudima? Kad bih još ljudima ugađao, Hristov služitelj ne bih bio." (Galatima 1:8-10 EČ, naglasak dodat).

Kako možemo sigurno znati sledimo li istinsko evanđelje? Pavle je prikazao Timoteju oznake osobe koja je prihvatila istinsko evanđelje. Moramo videti jesu li ove stvari deo naših života. Evo prve:

"Istinita je reč: ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živeti." (2. Timotiju 2:11 EČ)

Srce ili srž evanđelja jeste to da i mi moramo umreti sa Hristom, kako bismo mogli i živeti sa Njime. Ali šta to tačno znači da treba da umremo sa Hristom? Za početak, to znači da moramo biti mrtvi svojim pravima. I to znači prepustiti Bogu naše želje, naše snove, naše rane. Sve ono što jesmo ili što ćemo ikada biti.

Šta mislite, na šta je Pavle mislio kada je rekao: "Vi ste, naime, umrli i vaš život je sa Hristom u Bogu sakriven." (Kološanima 3:3 EČ)? On nije govorio o nekoj teoriji ili o nekoj lepoj metafori. On govori o tome da kada zaista dođemo do tačke spasenja mi bivamo pribijeni na krst sa Isusom. Odlazimo dole u grob, i novi život - Božji život - se rađa u nama.

Ono o čemu govorimo, na najdubljem nivou, jeste razmena naše volje. Ja predam svoju volju Bogu, i počnem tražiti Njegovu volju za sebe.

Mnogi ljudi zaglave u određenom ponašanju - na primer, u nekoj staroj navici. Oni žele očistiti svoja telesa bez da prvo postanu čisti u svojim srcima. Vi postanete čisti u svom srcu kada želite ono što Bog želi. Lako je odreći se svojih loših stvari, ali je mnogo teže odreći se svojih prava. Jeste li ikada čuli da je mrtva osoba pozvala svog advokata kako bi optužio nekoga, jer je ugrozio njegova prava? Mrtvac nema svoja prava.

A što je sa mnom, kao hrišćaninom? Ja nemam nikakvih prava. Ja nemam pravo da imam svoju službu. Ja nemam pravo da posedujem auto. Ali u Hristu, ja imam pravo da nasledim sva Božja obećanja koja su u Bibliji - ako mogu dokazati sebi, svetu i Isusu da sam ja mrtav. Evo obećanja kojeg naše telo možda neće hteti da traži: "Ako smo umrli sa Njime, bićemo podignuti sa Njime."

Ovo malo "ako" ima ključnu ulogu. Ljudi koji slede lažno evanđelje žele ovo "ako" učiniti nevidljivim. Vole da veruju da u Bibliji uslovi ne postoje. Istina je, da je Božja ljubav bezuslovna, ali postoje određeni uslovi o tome da se i iskusi istinski Hristov život. A to je da Mu predamo svoju volju. I to znači da sam prestao da manipulišem sa Božjom Rečju zbog svoje vlastite koristi.

Jeste li umrli sa Hristom? Ili, pokušavate li živeti sa Njim a istovremeno radite sve kako biste zadovoljili želje vašeg tela - ega?

Kao i sa *Reesom Howellsom*, Bog zahteva od svakog od nas da napravi izbor. Ne možete posedovati vlastiti život i istovremeno imati u sebi Hristov život. Sveti Duh ne želi da vaše telo bude samo njegov "cimer".

Za većinu nas problem je u tome što želimo krunu duhovnosti, a ipak bismo želeli zaobići krst koji dolazi pre nje. No, Pavle kaže:

"**Ako** podnosimo (*istrajavamo*), s njim ćemo i carovati." (2. Timotiju 2:12 EČ, naglasak dodat)

Kada ljudi pročitaju ovo oni pomisle: *Da! Ja ću carovati sa Hristom*. Oni su zapostavili ono "ako". Oni zamišljaju da će Bog biti ustrajan za njih, i tako se oni povuku u pasivnost - ponašaju se kao da će Bog sve sam napraviti za njih.

Problem je u tome što je Pavle usmerio težište na nas: *Mi smo* ti koji moraju ustrajati. I kako to da napravimo? Ustrajavamo tako što sve - naše nade jednako kao i naše brige - prebacimo na Njega. To je naše delo vere: prepoznati svaki cilj koji nameće naše telo ili brigu koja proizlazi iz toga, a koja nas odvlači dalje od Boga, i onda to svoje htenje predate Bogu.

"Ako ustrajemo", kaže Pavle. A mi ustrajemo time što uđemo u Božju volju. Bog nas blagosilja tada kada činimo Njegovu volju. Ne možemo biti blagosloveni na mestu gde

Njegova volja ne vlada.

Ako ćemo ustrajati - izabrati put vere - onda moramo biti pripremljeni i za neke napade. Bolje je da ovo već unapred znamo. Budite pripremljeni. Izračunajte cenu. Na taj način nećemo postati iscrpljeni i nećemo odustati tako lako.

Prvo, moraćemo izdržati napade koje će đavo izvršiti na našu dušu. Petar kaže:

"Budite trezveni, bdijte. Vaš protivnik, đavo, ide okolo kao lav koji riče tražeći koga da proždere. Njemu se usprotivite, čvrsti u veri, znajući da ta ista stradanja snalaze vašu braću po svetu." (1. Petrova 5:8-9 EČ).

Posle Boga, Sotona je najmoćnije stvorenje u svemiru. On je kao vrebajući lav koji traži hrišćane koji nisu na oprezu, kako bih ih rastrgao. On izgara ponosom, ljubomorom, pohlepom i snagom koju mu je Bog dao da zadrži. Naša borba nije protiv krvi i tela, nego protiv poglavarstava ovog mračnog sveta. A da bismo se mogli boriti protiv njih, nama su potrebna duhovna oružja - istina, spasenje i molitva (Efescima 6:10-20). Kada jednom napravimo izbor da činimo Božju volju, nama je zagarantovana i sila Svetog Duha kako bismo mogli izdržati đavolje napade protiv nas.

Drugo, moramo odbaciti kriva tj. lažna učenja, držati se istine pa čak i onda kada to nije popularno. U poslanici Jevrejima čitamo:

"Isus Hristos je isti juče i danas i doveka. Ne dajte se zavesti različitim i tuđim naukama..." (Jevrejima 13:8-9)

Kada smo *Melody* i ja tek postali hrišćani, svakojaka vrsta ljudi bi dolazila kod nas na kućno proučavanje Biblije. Jednog momka naročito neću nikada zaboraviti. Bio je novi vernik, ali bi on došao sa najraznornijim duhovnim knjigama što ih možete zamisliti - uključujući Bibliju, konkordanciju i sa "Akvarijanskim evanđeljem Isusa Hrista". Ja bi započeo sa proučavanjem Biblije, a on bio onda preuzeo i čitao iz svih ovih drugih "duhovnih knjiga". On je znao provesti sate govoreći nam npr. kako jedenje mesa dolazi od đavola. On bi beskonačno razglabao o svakakvim čudnim doktrinama.

Dugo ga nisam viđao, a onda sam ga sreo na jednoj konvenciji. Rekao mi je da se upravo

vratio iz Izraela gde je pevao po ulicama. Dok sam slušao o njegovim iskustvima pomislio sam: *Evo jednog potpuno novog vernika koji nikada nije napredovao u Duhu!* On nije mogao prepoznati lažna učenja i nije želeo slušati one koji su mu mogli pomoći. Bio je u celosti isključen. U srcu su mu bila posejana svakovrsna semena tame, ali on nije imao načina kako da ih se reši.

U poslednjim vremenima iskusićemo lažna učenja koja su doktrine samih demoni, učenja koja ugodno zvuče, ali su u stvari antihristovska. Postojeće ljudi koji su blizu tome da postanu hrišćani, ali će uprkos tome biti prevareni. Možemo li se osigurati protiv ovoga? Da, tako što ćemo slušati samo one učitelje u čijim životima možemo videti "jasan i glasan" plod Duha - one koji *čine* ono što i *propovedaju*...

Na kraju, mi znamo da sledimo istinsko evanđelje onda ako naučimo izdržati i nadvladati požude tela - a ono što ovim želim reći jeste da ćemo naučiti živeti slobodni od svih stvari koje teže da nas vežu za ovaj svet. Jovan nas je upozorio o "grešnoj čulnoj požudi, požudi očiju i razmetanju zemaljskim blagom" (1. Jovanova 2:16). A Pavle nas je upozorio da bežimo od bludnosti (1. Korinćanima 6:18) i da težimo za pravednošću (2. Timotiju 2:22). Puno hrišćana zna kako treba bežati - oni se maknu (isključe) iz sveta, ali oni ne znaju kako težiti za pravednošću - odnosno, oni ne znaju kako ukloniti svet iz njih, i tako nit' su pobegli nit' se maknuli. Varaju sami sebe.

Pavle nam je rekao: "Svrćajte misao na ono što je gore" (Kološanima 3:2). Ne samo da bismo mi trebalo da se okrenemo *od* nečega, trebalo bi da okrenemo - naša srca, dušu, telo i um - *prema* nečemu. Prema "nagradi za koju nas je Bog pozvao" da budemo u ovom svetu kao Isus (Filipljanima 3:14). I za šta smo mi pozvani? Kao Pavle, i ja želim biti pravi učenik - želeći sve te divne stvari koje su gore. To znači otpustiti sve ono što ovaj svet nudi u pogledu sigurnosti, časti i zadovoljstava.

I po tome ćemo znati sledimo li istinsko evanđelje. Istinsko nas evanđelje na svakom koraku preispituje. Ono nas duboko uznemirava. Ono od nas zahteva stvari koje bole. Naše se telo buni protiv njega. Đavo će nas napasti u tačkama gde smo najslabiji da bi nas odvratio od njega. Drugi će nam hrišćani ponuditi manje radikalne (ugodnije) puteve

kojima možemo slediti Hrista. Ali na kraju, ako istrajemo u svome izboru, bićemo promenjeni iznutra prema napolje. Bićemo čisti. Bićemo sjajna svetla.

I tada će sve što kažemo biti svetlo i milost ljudima koji su izgubljeni u mračnoj divljini u kojoj živimo. Tada ćemo znati i biti prepoznati po plodu Duha u našim životima da smo mi i zaista Njegovi učenici. ◀

Preuzeto iz knjige: PLAČ U PUSTINJI, Keith Green. Prvo poglavlje.

misaone refleksije

ISUSU

Priložio: Darko (Podgorica)

S ljubavlju si poslat nama,
da se svijet kroz te spase.
O, Isuse ti si Gospod.
Pusti svoju milost na me.
Oprosti mi grjehe moje,
i vodi me putem svojim,
nek mi duša bude srećna,
nek veselje u me stoji.
Moja vjera u te HRISTE,
jedino je što me hrabri,
čekajući tvoj dolazak,
živim s braćom ja u nadi.
Od sreće mi duša igra,
kad pomenem ime tvoje,
hej, istino ja sam s tobom,
vidješete oči moje.

*Izvinjenje zbog pravopisa, ali pjesma je od srca
koje je počistio sam Gospod.*

ISUS

nepoznati autor

On, koji je hleb života,
počeo je svoju službu gladovanjem.

On, koji je voda života,
završio je svoj život žedneći.

On, koji je gladovao kao čovek,

nahratio je hiljade ljudi.

On, koji je znao šta je iscrpljenost i umor,
svima je bio odmor.

On, koji je plaćao porez i danak,
bio je kralj.

On, koga su nazivali đavolom,
isterivao je demone.

On, koji se molio Bogu Ocu,
uslišio je molitve ljudi.

On, koji je plakao i tugovao,
brisao je naše suze.

On, koji je prodan za trideset srebrnjaka,
otkupio je grešnike.

On, koji je bio vođen kao jagnje na klanje,
mnogima je pastir dobri.

On, koji je život i darovatelj života,
umro je da uništi smrt i podari život večni.

On se zove ISUS.

Smešna strana...

DUGAČKA PROPOVED

Jedan propovednik je bio poznat po tome što su njegove propovedi uvek trajale oko 20 minuta. No, jedne nedelje njegova propoved se otegla preko sat, što je izazvalo veliko iznenađenje kod ljudi.

Posle bogoslužjenja prišao mu je jedan od đakona i zapitao ga: "Kako to da ste danas tako dugo govorili, čak preko sat?"

Propovednik ga pogleda i reče mu: "Brate, ja uvek pre nego li izađem da propovedam uzmem bombonu, i kad se bombona istopi u mojim ustima to mi je znak da moram da završim svoju propoved - tako znam da je prošlo 20 minuta. Međutim, danas u žurbi umesto da iz svog džepa zagrabim bombonu, ja sam u usta stavio dugme koje mi je jutros otpalo sa kaputa kad' sam polazio u crkvu..."

ZAHVALNI ATEISTA

Neki univerzitet je organizovao javnu tribinu na temu "Postoji li Bog?" U debati su učestvovali profesori koji su zastupali veru u Boga i onih koji su se deklarirali kao ateisti.

Jedan od ateista je vrlo rečito i uspešno iznosi argumente i u svakom pogledu delovao nadmoćnije u debati... a u svojoj zaključnoj reči on je u oduševljenju povikao:

"Religija! To je glupost. **Hvala Bogu**, što sam ateista!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>